

Паниум — Число деветнадесет

Великите: Антиох, Константин и последният президент

Jeff Pippenger

2026-03-01

Ключът към правилното разделяне на стихове десет до шестнадесет от Даниил единадесета глава се намира в основните пророчески приложения, които бяха използвани преди повече от тридесет години, през 1996 г., когато беше публикувано списание „Времето на края“. Тридесет години по-късно Господ е разкрил, че следва да бъде формализирано още едно пророческо послание, както милеритското послание беше формализирано през 1831 г. В омега-историята на тези тридесет години посланието, което предстои да бъде формализирано, е представено като поправка на предишно послание за исляма, както е представено от Джосая Лич, а също и като поправено послание за затворената врата, както е представено от Самюъл Сноу, което е символът на притчата за десетте девици. Ще бъде прогласено послание за исляма, съпроводено с предупреждение за прогресивно затварящите се врати на благодатното време, докато Христос завършва Своето дело на съд. Посланието е двойко, притежаващо вътрешна и външна линия, които от своя страна представляват първите две стъпки от тристепенния процес на изпитване, който винаги настъпва, когато едно пророчество бъде разпечатано, както стана с откровението на Исус Христос на 31 декември 2023 г.

Списанието „Времето на края“ съдържа основния обзор на бъдещето на Америка, както е представено в последните шест стиха на Даниил единадесета глава, които бяха разпечатани във времето на края през 1989 година. Списанието е част от публичния архив вече тридесет години и никой не е видял, че една от главните теми на списанието беше религиозната борба между комунизма и църквите под влиянието на католицизма, особено в Украйна. Тази религиозна битка от периода на 1989 година обяснява контекста на религиозната гибел на Путин, представен чрез Птолемей и Озия в бунта, който и двамата проявиха в храма в Йерусалим. Храмът в Йерусалим беше храмът на Озия, а не храмът на Птолемей. И Путин, и Зеленски оскверняват един и същ храм по два различни начина: единият като египтянин, а другият като юдеин.

Църквата, която се бореше против царя на юга през 1989 г., беше Католическата църква. И защо не? Атеизмът на Франция нанесе смъртоносна рана на царя на севера през 1798 г., така че защо папството да не отвърне на продължителното преследване от страна на атеизма срещу Католическата църква, особено в Украйна? Още по-значимо е, че това ясно свидетелство относно Украйна идва от публикация от 1996 г., която цитираше светските историци относно историята на 1989 г. Сега, когато Господ разпечатва скритата история на четиридесети стих, Той е посочил борбата между две православни църкви, за да предостави пророческия и историческия контекст на битката при Рафтия и нейните последици; и Той вече беше включил необходимите прозрения в списанието „Времето на края“, публикувано

преди тридесет години.

Погибелта на Наполеон съответства на постепенната погибел на Ленин, Сталин и системата на Съветския съюз. Когато пророческото южно царство премести столицата си в Русия, през 1917 г. станаха две големи революции. Първата е това, което се нарича Руската революция, когато царят беше свален, а след това през същата година последва Болшевишката революция, която доведе до гражданската война от 1917 до 1922 г. През 1922 г. беше образуван Съветският съюз.

Началото на Русия като духовния цар на юга представляваше двустепенна революция, която доведе до гражданска война, а след това и до образуването на конфедерация от страни. Разпадането на Съветския съюз също протече на две стъпки, започвайки със събарянето на Берлинската стена на 9 ноември 1989 г., което след това доведе до разпускането на Съветския съюз на 31 декември 1991 г. Като последния владетел на Русия, царя на юга, Владимир Путин беше предобразен от първия руски владетел — Владимир Ленин.

Владимир означава „велик водач“, а Путин означава „пътят“. Ленин означава „велика река“, но Владимир Ленин е избрал името Ленин, за да скрие истинското си име, което е било Владимир Илич Улянов. Илич означава „син на Илия“, а Улянов означава „млад син на Илия“.

Великият руски водач по този път, в историята, представена от битката при Рафия през 217 г. пр. Хр., бе предобразен чрез първия водач на Русия, който като Владимир Ленин беше великият водач на могъщата река, но който скри името си. Името е символ на характера, и това, че Владимир скри двете си имена, представя характер, който е избрал велика река на политическата мисъл пред характер, представен от Илия, чието име означава „Йехова е Бог“. Коренът на атеизма е отричането на Бога, а атеизмът е първостепенна характеристика на южния цар. Второто и третото дадено име на Ленин подчертават Илия и неговия син, а краят на Русия като южен цар е представен от Птолемей IV, който излезе победоносен в битката при Рафия, но когато Антиох се завърна през 200 г. пр. Хр. в битката при Паниум, тогава управляваше петгодишният син на Птолемей. Двете първоначални имена на Ленин посочват Илия и неговия син и се съгласуват с Птолемей и неговия син. Илия и вестта към неговите деца се явяват в последните дни, непосредствено преди „великия и страшен ден Господен“; където се намират и битките при Рафия и Паниум.

Ето, Аз ще ви изпратя пророк Илия, преди да дойде великият и страшен ден Господен; и той ще обърне сърцето на бащите към децата и сърцето на децата към бащите им, да не би, когато дойда, да поразя земята с проклетие. Малахия 4:5, 6.

Свидетелството на Озия и Птолемей съвпада в единадесети стих на Даниил единадесета глава, а Озия живя единадесет години след своя бунт и проказа; докато Птолемей управлява общо седемнадесет години, което е същият брой години между битките в единадесети и петнадесети стих. Пророчеството от 250 години, започнало през 457 г. пр. Хр., завърши през 207 г. пр. Хр. в средата между тези две битки; десет години след Рафия и седем преди Паниум. Управлението на Птолемей IV започна през 221 г. пр. Хр., а той умря през 204 г.

пр. Хр., така че седемнадесетте години на Птолемей не са същата линия като седемнадесетте години от Рафия до Паниум. Нито пък са същите седемнадесет години, които са представени чрез завършека на пророчеството от 250 години, започващо с Нерон през 64 г. и завършващо през 313 г. От 313 г. до първия неделен закон през 321 г. са осем години, а девет години по-късно, през 330 г., Константин раздели царството на изток и запад.

В съвсем близко бъдеще Путин и Русия ще победят Украйна и стъпките на Птолемей и Озия ще започнат да се повтарят в историята, представена в дванадесети стих. Двата библейски свидетели поставят последната криза за Путин в криза между църква и държава. Техният бунт се прояви в храма в Йерусалим, като по този начин се посочват храмът и религията на Озия като отправната точка на пророческата препратка.

Зеленски, чието име означава „зелен“, е марионетка на глобалистките бюрократи от Европейския съюз и Организацията на обединените нации, чийто глобалистки дневен ред е уместно представен от зеленото политическо движение, което боготвори майката земя. Подобаващо е, че Зеленски е бил актьор, защото той явно е прокси на други сили, а значението на името му — „зелен“ — обозначава политическата философия, която направлява движенията му по шахматната дъска на човешката история. Мат предстои съвсем скоро за Зеленски.

В тази последна история бунтът на Озия и Птолемей отново ще бъде разигран, но Птолемей (Путин) умря четири години преди битката при Паний, а последният владетел на южния цар е представен от петгодишно дете, което е управлявано от поредица покварени и некомпетентни регенти.

Птолемей V бил едва на около 5–6 години, когато се възкачил на престола през 204 г. пр. Хр. (след загадъчната смърт на баща си), а Птолемеевото царство било парализирано от поредица некомпетентни или корумпирани регентства по време на неговото царуване. Първоначалното регентство било през 204–202 г. пр. Хр., след като смъртта на Птолемей IV била укрита, а майка му Арсиноя III — убита. Дворцовите любимци Сосибий, дългогодишен министър при Птолемей IV, и Агатокъл, брат на любовницата на Птолемей IV Агатоклея, се обявили за регенти. Те подправили или представили завещание, което ги правело настойници, поставили младия цар под грижите на Агатоклея и нейното семейство и отстранили възможните съперници. Сосибий ръководел голяма част от ранното управление.

Промяна настъпи около 202 г. пр. Хр., когато Агатокъл стана господстващ регент, но бе широко ненавиждан заради разврат и лошо управление. Народно въстание в Александрия доведе до бруталното му линчуване от тълпа, при номиналното одобрение на момчето-цар. Следващите регенти бяха Тлеподем, управителят на Пелузий, а след него — Аристомен. По времето на битката при Паний през 200 г. пр. Хр. царството се намираше под тази сменяща се поредица от регенти и дворцови съветници.

При битката при Паниум птолемеевите сили бяха водени на бойното поле от генерала Скопас от Етолия, наемен пълководец, назначен при регентството, а не от самия Птолемей

V. Младият цар нямаше никакъв действителен контрол — решенията, военната стратегия и цялостната слабост на царството произтичаха от парализата на регентите, вътрешните бунтове (като въстанията на местните египтяни) и дворцовите интриги. Тази нестабилност позволи на Антиох III Велики решително да разгроми Скопас при Паниум, като завладее Келе-Сирия, включително Юдея, и окончателно да я изтръгне от птолемеевия контрол.

Историците обсъждат вероятността смъртта на Птолемей IV да е била чрез отравяне, което също е част от историческите предположения относно Владимир Ленин, Йосиф Сталин, както и царицата на юга, Клеопатра. Путин надделява в Украинската война, но след това започва неговата гибел с желанието му да наложи контролиращите отношения, които Съветският съюз преди е имал с украинската църква, което, когато бе премахнато през 1989 г., беше символът на победата на северния цар над южния цар.

Украйна е люлката на източнославянското православие. Покръстването на Владимир Велики се състоя през 988 година в Киев. По-късно Москва предяви претенцията за званието „Трети Рим“ след падането на Константинопол, като се постави в положението на законен наследник и духовен пазител на всички руски земи, включително и на Украйна като своя „канонична територия“.

Московската патриаршия винаги е разглеждала Украйна като духовно неотделима от Русия под мотото „Един народ, една вяра“ — израз, който самият Путин нееднократно е употребявал. Украйна, особено след 2014/2022 г., все повече възприема надзора на Москва като колониално и имперско господство, а не като истинско духовно майчинство. Към февруари 2026 г. съществуват две съперничащи си православни структури. Едната е Православната църква на Украйна, която от 2019 г. е независима под Вселенския патриарх Вартоломей Константинополски. В Киев Православната църква на Украйна се счита за действително националната църква.

Читателю, внимавай: Православната църква на Украйна е различна църква от Украинската православна църква. Украинската православна църква е свързана с Руската православна църква и поради тази причина Зеленски я напада. Ватиканът се противопоставя на нападите на Зеленски, които вече са в ход, но бунтът на Путин от дванадесети стих следва победата му при Рафия и предстои в бъдеще.

Украинската православна църква исторически беше свързана с Московската патриаршия. Вследствие на нахлуването през 2022 г. Украинската православна църква обяви пълна автономия през май 2022 г., но държавните разследвания в Украйна (ДЕСС) многократно твърдяха, че тя остава канонично и юридически свързана с Москва. През август 2024 г. Украйна прие закон (подписан от Зеленски), забраняващ всяко религиозно образуване, обвързано с Руската православна църква („държавата агресор“). На Украинската православна църква бе наредено напълно да прекъсне връзките си, в противен случай е изправена пред съдебно разпореждане за разпускане на нейната Киевска митрополия. Към края на 2025 г. и началото на 2026 г. продължават обиските, прехвърлянията на енории към Православната църква на Украйна (над 1 300 от 2022 г. насам), съдебните дела и

предупрежденията на експерти на ООН относно опасения за свободата на вероизповеданието във връзка с Украинската православна църква.

Ватиканът публично се е противопоставил на всяко принудително разпускане на Украинската православна църква. Русия и Путин представят това като открито преследване на каноничното православие и са превърнали защитата на „руските православни църкви“ в изрично искане при всякакви мирни преговори. Руската пропаганда последователно свързва Украинската православна църква и нападите на украинската държава срещу нея с „нацизма“ и като част от тяхното оправдание за „денацификация“.

Путин самонадеяно ще „влезе в храма“ и ще претендира за пълно духовно господство над украинското православие в опит да подчини отново цялата украинска църковна структура на Москва, изисквайки признание като законния духовен глава на руския православен свят.

Това е точният паралел с влизането на Птолемей в Пресвятото място, докато Озия е Зеленски, който се стреми да кади тамян. Бунтът на Птолемей беше в Пресвятото място, а този на Озия — в светилището. Южният цар, въодушевен от победата при „граничната линия“, с която бе сложен край на прокси-властта на нацизма, след това престъпва границата и навлиза в мястото, което принадлежи единствено на сферата на религията. Тогава ще последва внезапно провиденциално смиряване, и Путин ще изчезне от сцената (както Птолемей IV умря през 204 г. пр. Хр.). След вакуума на властта в една „фаза на слаби наследници“ северният цар се завръща с по-голяма сила и надделява в съвременната битка при Паниум в стих 15.

Седемнадесет

Седемнадесет години се срещат три пъти в историята, където битките при Рафа и Паниум се сливат заедно, ред след ред. Седемнадесетте години от Миланския едикт, когато източният и западният престол на империята бяха съединени чрез брак, до времето, когато царството бе разделено и разведено през 330 г. Седемнадесетте години, с които започват и завършват, са ориентири на два други свързани пророчески периода. Започвайки с Нерон в 64 г., е отбелязан период на гонение, който завършва в историята на Константин Велики. Преходът от периода на гонение при Нерон към компромиса, представен от Константин, обозначава прехода от църквата в Смирна към църквата в Пергам. 313 г. и Миланският едикт обозначават края на църквата в Смирна, а краят на седемнадесетгодишния период е 330 г., което беше изпълнението на триста и шестдесетгодишното пророчество на Даниил 11:24.

Той ще влезе мирно дори в най-плодородните места на областта; и ще извърши това, което бащите му не са извършили, нито бащите на бащите му; ще разпръсне между тях плячка, грабеж и богатства; да! ще замисля кроежите си против крепостите, но само за известно време. Даниил 11:24.

Седемнадесетте години от 313 година и Миланския едикт започват с изпълнението на едно пророчество и завършват с изпълнението на друго пророчество. Първото пророческо изпълнение, което отбелязва началото, посочва прехода от църквата в Смирна към църквата

в Пергам, а пророчеството, което отбелязва края на тези седемнадесет години, посочва разделянето на Рим на източен и западен Рим. Седемнадесетте години се определят чрез пророческата история, а не чрез някакво конкретно седемнадесетгодишно прогласяване. Алфата на разделянето на втората църква от третата църква съвпада с разделянето на империята на изток и запад при изпълнението на времевото пророчество от 360 години. Тези две пророчества установяват период от седемнадесет години и трябва да бъдат утвърдени като легитимен пророчески период въз основа на свидетелството на двама или трима; ако седемнадесет е валиден пророчески символ.

Тези свидетели съществуват в друг 250-годишен период, който започва през 457 г. пр. Хр. На тази дата започва пророчеството за 2300-те години от Даниил 8:14. 457 г. пр. Хр. е пророческа начална точка и установен пророчески ориентир. Ако се простират 250 години напред в бъдещето, това ви отвежда до 207 г. пр. Хр., което е историята между битките при Рафия и Паниум. Битките при Рафия и Паниум не могат да бъдат разделени, защото и в двете участва Антиох Велики. От битката при Рафия през 217 г. пр. Хр. до битката при Паниум през 200 г. пр. Хр. има седемнадесет години. Пророчеството за 2300-те години посочва промяна на домостроителство в началото, когато третият указ възстанови националния суверенитет на Юда, а след това и в края настъпи промяна на домостроителство, когато Христос премина от Светото място в Пресветото място. 207 г. пр. Хр. представлява промяната на домостроителството от египетското управление над Юдея към селевкидското домостроителство на управление над славната земя. Домостроителството на селевкидския контрол над славната земя пороци въстанието на Макавеите през 167 г. пр. Хр.

Периодът на Нерон от 250 години завършва с историята на Константин ВЕЛИКИ, а 250-те години, които се заключават между двете битки, са историята на Антиох ВЕЛИКИ. В битката при Рафа Птолемей IV побеждава Антиох Велики и Птолемей царува седемнадесет години. И двата периода от 250 години съдържат отчетлив седемнадесетгодишен период. И двата завършват в историята на владетел, който е познат като ВЕЛИКИ. И двата периода от 250 години започват при установен пророчески ориентир и и двата завършват при установен пророчески ориентир.

Съединените щати започват на 4 юли 1776 г., и 250 години по-късно това ви довежда до 4 юли 2026 г., когато Доналд Тръмп, който е известен като онзи, който се стреми да направи Америка „велика“, ще отбележи тези 250 години. 2026 г., подобно на 250-те години от 457 г. пр. Хр., завършва в средата на историята на съвременните битки при Рафия и Паниум, известни като Украинската и Третата световна война. Управлението на един южен цар, периодът на първия неделен закон и периодът от битката при Рафия до Паниум представят три периода от по седемнадесет години, които всички са свързани с една и съща пророческа история. Три периода от по 250 години всички достигат заедно в едни и същи пророчески истории. Трите периода от 250 години установяват три линии на пророческа истина с история, свързана с Доналд Тръмп, представен или като Константин Велики, или като Антиох Велики.

Трите линии от по 250 години предоставят три различни, но допълващи се илюстрации на последните дни. Линията на Нерон обозначава седемнадесетгодишната история на компромис, която съвършено изразява пророческите характеристики на формирането на образа на звяра.

„Господ ми е показал ясно, че образът на звяра ще бъде издигнат преди да се затвори времето на благодатта; защото той трябва да бъде великото изпитание за Божия народ, чрез което ще се реши вечната му участ. Вашето становище е такава смесица от несъответствия, че само малцина ще бъдат измамани.

„В Откровение 13 този въпрос е представен ясно; [Откровение 13:11–17, цитирано].“

„Това е изпитът, който Божият народ трябва да издържи, преди да бъде запечатан. Всички, които доказаха своята вярност към Бога, като спазват Неговия закон и отказват да приемат един подправен съботен ден, ще застанат под знамето на Господа Бога Йехова и ще получат печата на живия Бог. А онези, които отстъпват истината от небесен произход и приемат неделната събота, ще получат белега на звяра.“ Manuscript Releases, том 15, стр. 15.

Образът на звяра е съчетанието на църква и държава, при което църквата упражнява контрол над това взаимоотношение. Компромисът на Константин в опита му да съчетае езичеството с християнството е класическият пример за компромиса на последните дни.

„В движенията, които сега се развиват в Съединените щати, за да осигурят за църковните институции и обичаи подкрепата на държавата, протестантите вървят по стъпките на папистите. Нещо повече, те отварят вратата папството да си възвърне в протестантска Америка върховенството, което е изгубило в Стария свят. А онова, което придава още по-голямо значение на това движение, е фактът, че главният предвиждан обект е налагането на спазването на неделята — обичай, който е възникнал в Рим и който тя изтъква като знак на своята власт. Това е духът на папството — духът на съобразяване със светските обичаи, на почитане на човешките предания над Божиите заповеди, — който прониква в протестантските църкви и ги води към това да вършат същото дело на възвеличаване на неделята, което папството е извършило преди тях.“

„Ако читателят желае да разбере силите, които ще бъдат използвани в предстоящата скоро борба, той трябва само да проследи описанието на средствата, които Рим е употребявал за същата цел в миналите векове. Ако желае да узнае как паписти и протестанти, обединени заедно, ще постъпят с онези, които отхвърлят техните догми, нека види духа, който Рим е проявил спрямо съботата и нейните защитници.

„Царски укази, вселенски събори и църковни наредби, поддържани от светската власт, бяха стъпките, чрез които езическият празник достигна своето почетно положение в християнския свят. Първата обществена мярка, налагаща спазването на неделята, беше законът, издаден от Константин. (сл. Хр. 321 г.) Този указ изискваше жителите на градовете да почиват в „почитаемия ден на слънцето“, но позволяваше на селяните да продължат земеделските си занятия. Макар по същество да беше езически закон, той

беше наложен от императора след неговото формално приемане на християнството.“
Великата борба, 574.

Постепенното развитие на компромиса, което доведе и отново ще доведе до неделния закон, е представено чрез седемнадесетгодишния период от 313 до 330 г., като първият неделен закон от 321 г. е средната точка на тази история. В началото имаше брак между изтока и запада, а в края — развод между изтока и запада. Първият неделен закон е средният ориентир, представляващ бунт, точно както тринадесетата буква от еврейската азбука, когато е предшествана от първата буква и следвана от двадесет и втората и последна буква на азбуката, образува еврейската дума за истина. Бракът в началото и разводът в края идентифицират буквата алфа в съгласие с буквата омега. Периодът от 250 години, който започна с Нерон, носи подписа на Христос и говори за предмет на настоящата истина в последните дни.

Периодът от 250 години, който започва през 457 г. пр. Хр., подчертава държавническото управление, представено от Антиох Велики, докато той стои в рамките на седемнадесетгодишния период от Рафия до Паниум. Разбираме го като държавническо управление, защото през 457 г. пр. Хр. започва и едно пророчество от 2300 години. Тези 2300 години са вътрешната пророческа линия, която говори за Божието дело на изкупление, което се съгласува със символ на църковно управление. За разлика от периода от 250 години, започнал с Нерон, периодът, който започва през 457 г. пр. Хр., разглежда политическата роля на последния американски президент, който се стреми да направи Америка, а след това и света, велики, като насърчава погрешната католическа концепция за златен век от хиляда години мир.

Двеста и петдесетте години на Съединените щати, които са земният звяр от тринадесета глава на Откровение, обозначават завършека на шестото царство от библейското пророчество, което завършва там, където е започнало — сред война. Победителите в историята определят историческия запис, който се запазва. Глобалистките, овластени от змея демократи, разглеждат настоящата анархия като революция, а републиканците, които само говорят, но не действат, виждат настоящата история като гражданска война. Демократите са представители на змея от библейското пророчество, а републиканците са представени като отстъпнически протестанти, или, по думите на Йоан в Откровение шестнадесета глава, те са лъжепророкът. Съединените щати започнаха с революционна война и завършват с революционна война. Републиканската партия започна в гражданска война и завършва в гражданска война. Републиканците виждат гражданската война, която демократите наричат революция.

Тръмп, като последния републикански президент, притежава пророческите белези на първия републикански президент, който се яви във външната история на Гражданската война. Външната Гражданска война на Линкълн беше също и вътрешната история на пророчеството на Исаия, глава седма, стих осми, което завърши през 1863 г. — тъкмо годината на Прокламацията за еманципация. Разграничението между двете партии е първичен и основополагащ пророчески принцип. То започна с Каин и Авел, които по

времето на Христос бяха представени от садукееите и фарисеите — две категории на Каин, които трябваше да убият един Авел.

Фарисеите и садукееите представляват онези, които се съгласиха да разпнат своя Месия — по различни причини, но съгласие все пак. Фарисеите изповядваха, че поддържат закона, но не го правеха, както и републиканците. Фарисеите изповядваха, че поддържат първоначалния Божествен закон, но тълкуваха закона чрез собствената си предубедена логика. Първоначалният Закон за фарисеите е Конституцията за републиканците — самата Конституция, която те твърдят, че подкрепят, но не го правят. Садукееите отхвърляха Божията сила и, макар да бяха по-малка секта от фарисеите, садукееите контролираха религиозния и политическия пейзаж на Юдея по времето на Христос. Демократите са по-малка секта от републиканците, толкова малка, че трябва да мамат, за да останат на власт, но на власт остават, защото техните противници, които изповядват, че поддържат равна справедливост за всички, не правят нищо, за да наложат принципите на закона, който изповядват, че поддържат.

Няма нищо ново под слънцето, и двете политически партии в Съединените щати са също толкова част от пророческата картина, колкото бяха фарисеите и садукееите. Разбира се, има и много други паралели по тази пророческа линия, но едва когато видите пророческата връзка между двете несвяти сили, които, макар и противници, се обединяват срещу светостта, тогава виждате Птолемей и Озия в правилната светлина. И двамата южни царе се опитаха да принесат жертва в един и същ храм, но Птолемей, от Египет, представлява драконова сила — демократите. Озия, като цар на Юдея, е водачът на славната земя, който е отстъпническият протестантизъм, или лъжепророкът — републиканците.

Връзката между змея и лъжепророка е класически представена на планината Кармил. На планината Ахав представляваше змея, а пророците на Ваал и Астарта на Езавел представляваха лъжепророците, които се изправиха против Илиа. Звярът, който е Езавел, все още беше зад кулисите в Самария. Съюзът на змея с лъжепророка беше представен също и чрез обединението на езическия Рим и юдеите при кръста, както ще бъде и обединението на демократите и републиканците при неделния закон. Елементите на една обединена власт са представени от демократите и републиканците в рамките на републиканския рог на земния звяр. Тези две нечестиви политически сили са представени чрез Каин, а и линията на Авел притежава двояко разделение.

Линията на Авел, която по отношение на външната линия на Каин е вътрешната линия, е представена от две категории девизи. Развитието на протестантския рог на земния звяр, който е Съединените щати, е представено чрез поредица от религиозни очиствания, започващи с църквата в Сардис през 1798 година, когато Съединените щати станаха шестото царство на библейското пророчество. Сардис беше църква, която имаше име, заявяващо, че е жива, но беше мъртва. До 1798 година протестантските секти, които се бяха отделили от папската църква, вече се връщаха към Рим. Християните за пръв път бяха наречени християни в Антиохия.

„Именно в Антиохия учениците за пръв път бяха наречени християни. Това име им бе дадено, защото Христос беше главната тема на тяхното проповядване, тяхното поучение и техните разговори. Непрестанно те разказваха събитията, станали през дните на Неговото земно служене, когато учениците Му бяха благословени с Неговото лично присъствие. Неуморно се спираха върху Неговите учения и Неговите чудеса на изцеление. С треперещи устни и със сълзящи очи говореха за Неговата агония в градината, за Неговото предателство, съд и екзекуция, за дълготърпението и смирението, с които Той бе понесъл оскърблението и мъченията, наложени Му от Неговите врагове, и за богоподобното състрадание, с което бе се молил за онези, които Го преследваха. Неговото възкресение и възнесение и Неговото дело в небето като Посредник за падналия човек бяха теми, върху които те с радост се спираха. С право езичниците можеха да ги наричат християни, понеже те проповядваха Христос и отправяха молитвите си към Бога чрез Него.

„Бог беше Този, Който им даде името християнин. Това е царско име, дадено на всички, които се присъединяват към Христос. Именно за това име Яков по-късно писа: „Не богатите ли ви угнетяват и не те ли ви влачат пред съдилищата? Не те ли хулят онова достойно име, с което се наричате?“ Яков 2:6, 7. А Петър заяви: „Но ако някой страда като християнин, нека не се срамува, а нека прославя Бога заради това.“ „Ако ви укоряват за Христовото име, блажени сте; защото Духът на славата и Божият Дух почива върху вас.“ 1 Петрово 4:16, 14.“ Деяния на апостолите, 157.

На църквата в Ефес бе дадено името християнска, което доведе до преследваната църква в Смирна; след нея в историята на Пергам следваше църквата на компромиса. Когато папството зае престола, едно отделяне обозначи Божията истинска църква като църквата в пустинята. Римската църква беше Тиатир. В края на пустинята от хиляда двеста и шестдесет години възникна църквата на протестантизма и от този момент нататък протестантският рог е представен чрез божествена поредица от изпитания и очиствания.

Протестантството започна, когато Мартин Лутер прикова своите 95 тезиса на вратата през 1517 година, а „23“ години по-късно, през 1540 година, започна йезуитският орден. През 2013 година 95-ото и последно представяне на Таблиците на Авакум бе приковано на вратата, а на 13 март 2013 г. бе интронизиран първият йезуитски папа. В същата тази история Мартин Лутер бе отлъчен от папа Лъв. Преценете сами...

През 1798 г. църквата в Сардис претендираше, че държи на името „протестант“, но, като се връщаше към Рим, тя вече не успяваше да отстоява името си. Когато милеритовият адвентизъм пое факела на протестантизма през 1844 г., той представляваше изобличение срещу Еровоам, първия цар на Израил — народ, който беше кръвен сродник на племето в Юда, където Бог бе поставил Своя храм. Еровоам издигна фалшификат, основан върху религията, която олицетворяваше предишното робство на неговия народ. Той повтори основополагащия бунт на Аарон, като издигна образ на звяр с цялото пророческо значение, свързано с този разказ. Но при своята служба на посвещение милеритовият адвентизъм изобличи неговото нежелание да продължи да насочва истинското поклонение към светилището, където живее Бог. Еровоам искаше съсредоточаването на поклонението да

бъде във Ветил и Дан, което представяше онези от Сардис през 1844 г., които отказаха да последват Христос в Пресвятото място.

Милеритският адвентизъм избра да се върне към религията на Рим и възприе самите доктринални доводи на онези, които току-що бяха били разобличени като лъжепророци чрез отхвърлянето си на Милеровата вест, като свои богословски наставници, за да оправдае собственото си отхвърляне на пророческата вест за седемте времена. Милеритският адвентизъм, както и непокорният пророк, избра своя собствен път, вместо да следва Божието ръководство. Пътят, който безумните избират във всички изпитания и пресявания на мъдрите и неразумните девици от Протестантската реформация насетне в пророческата история, е пътят, който се връща към поклонението на земята, от която си бил избавен, и както казват, „всички пътища водят към Рим“. Всички пътища, освен древните пътеки на Йеремиа.

Протестантската реформация бе предобразена чрез завръщането на Мойсей в Египет, за да изведе Божия народ в Обещаната земя. След като излезе от земята на робството, Бог възнамеряваше да даде на Своя избран народ Своя закон. В линията на Мойсей и на Протестантската реформация бунтът се прояви веднага след избавлението. Бог изпита Сардис, един народ, който твърдеше, че има живо име, но беше мъртъв по времето на вестта на Уилям Милър. През 1844 г. се извършиха две очиствания: първото беше очистването на църквата в Сардис, която твърдеше, че е протестантска, но бе доказано, че е мъртва; а след това и милеритите бяха очистени през същата година, в изпълнение на притчата за десетте девици.

Демократите и републиканците представляват две политически класи, които заедно съставляват републиканския рог на земния звяр от Откровение тринадесета глава. Мъдрите и неразумните девици са две религиозни класи, които заедно съставляват протестантския рог на земния звяр. Мъдрите девици притежават първото име, дадено в Антиохия. Мъдрите девици са християни, но те са също и филиделфийци, които имат обещанието да получат име.

„Оня, който побеждава, ще направя стълб в храма на Моя Бог, и той няма вече да излезе вън; и ще напиша върху него името на Моя Бог и името на града на Моя Бог, новия Йерусалим, който слиза от небето от Моя Бог; и ще напиша върху него Моего ново име.“ Откровение 3:12.

Първият път, когато Бог нарече Своя народ християни, беше в Антиохия; и историята, в която лаодикийското движение на сто четиридесет и четирите хиляди се променя във филиделфийското движение на сто четиридесет и четирите хиляди, е също така историята на Антиох Велики, на когото е наречен градът Антиохия и който е представен в края на един 250-годишен период между битките при Рафия и Паний.

Ще продължим с тези неща в следващата статия.